

Strah.

Pojdi po trske v drvarnico“, so ukazali mati Tončku zvečer, ko je bilo že temno. A Tonček je prijel materino krilo in zajokal.

„Ne, ne grem . . . tam zunaj je strah!“

„I, norček, kakšen strah“, so se zasmeli mati.

„Je, strah je — sinoči sem ga videl. Take svetle oči ima — pa nič se ne gane. A jaz se bojim, če bi me zgrabil . . . in raztrgal in . . .“

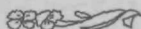
„No, nič se ne boj! Grem pa jaz s teboj — boš videl, da ti ne stori nič žalega!“

Tonček se je udal in šel počasi za materjo. A komaj sta prestopila vežni prag, je zakričal in zavil glavo v materin predpasnik.

„Je že tam — ali ga vidite, kako mu žare oči? Ne, ne tja — požre vas, mama!“

Tonček je jokal in prosil, a mati so se smejali in šli pogumno — strahu nasproti.

„Oh, kos mokrega, preperelega lesa“, so se zasmeli, a Tonček se ni mogel načuditi, kako, da moker gnil les ponoči tako svetlo „gleda.“ *Gnjevoš.*

Sveta noč.

Sveta noč, na lahkih krilih
prišla si črez gaj in log,
da nam praviš v glasih milih,
koli nas je ljubil Bog!

Sveta noč, svetloba tvoja
naj posije v srca vsem,
ki pot greha, nepokoja
hodijo po svetu tem!

Sveta noč, tvoja čaroba
spremljaj v leto nas novó;
naj od nas izgine zloba,
služimo Bogu zvestó!

Sveta noč, daj vsem dospeti
enkrat v rájski Kanaán,
v pesni tam hvaliti vneti
ljubega Boga vsak dan!

Janko Leban.

